

Recensie: Eylem Aladogan, David Haines, Ted Noten, Ronald Ophuis, Thom Puckey, L.A. Raeven, Aaron van Erp - The Beauty of Violence

Al het geweld bij elkaar

door [Joris Killian](#)

fotografie: Joris Killian

6 juni 2014

Geweld is vrij toegankelijk door alle bekende media. Dat deze uitingen van agressie een belangrijke inspiratiebron vormen voor veel hedendaagse kunstenaars is dus niet verwonderlijk. *The Beauty of Violence* brengt verschillende kunstenaars, die zich in hun werk door het dagelijks geweld laten inspireren, tezamen in de tentoonstellingsruimte Garage Rotterdam.

De verschillen tussen de interpretaties van geweld werken soms verwarrend. Zo duwen de zusjes Liesbeth en Angelique Raeven elkaar kopje onder om zo de moeizame haat-liefde verhouding tussen zussen te onderzoeken. Ronald Ophuis schildert daarentegen oorlogstaferelen op groot formaat en in sombere aardkleuren.

De schilderijen zijn dusdanig zwaar van toon dat de voorstelling volkomen platgeslagen wordt. De toeschouwer leert de inhoud even effectief te negeren als de kunstenaar dat doet. Het doel is om deze objectieve houding bij de toeschouwer teweeg te brengen. De inhoud die in het werk van Ophuis genegeerd wordt, is door Liesbeth en Angelique Raeven in hun werk duidelijk gemaakt.

L.A. Raeven, *Love knows many faces & 5200 ml*, 2005.
Courtesy: Ellen de Bruijne Projects.

Onzichtbare wreedheden

Listen to your soul, my blood is singing iron triggers that could be released (2009-2011) van Eylem Aladogan staat majestueus in het midden van de ruimte. Allerlei jachtgeweren vormen zich omhoog in een wrede achtervolging van vleugels. Het werk zou menig toeschouwer bijna laten vergeten dat deze pracht moordwapens betreft.

Doodslag om van te lachen

Duidelijker komen deze wapens naar voren in de absurdistische schilderijen van Aaron van Erp. De wapens zijn hier wel nadrukkelijker aanwezig, maar het is een grote puzzel om erachter te komen hoe ze worden gebruikt. De schetsmatige, maar ook ingenieus weergegeven figuren lijken allen onderdeel van dezelfde crime-scene. Vol van zelfspot bevat deze situatie echter ook gehelmde octopussen en dronken maffiabazen.

Er zijn ook werken die het thema wel direct lijken te kleuren. *Dereviled' Video, 8: 52* (2013) van David Haines toont bijvoorbeeld een video van een healer en diens bijeenkomsten om homoseksuelen te 'genezen'. Het filmpje wordt een vermakelijke bezienswaardigheid door de toevoeging van een beat en een autotune.

Verwarrend drama

De tentoonstelling eindigt met het door Ronald Ophuis geschilderde portret van Mala Zimetbaum, die volgens het bijschrift vlak voor haar executie zelfmoord pleegde. Ze is echter weergegeven als een enorm fors wezen, dat gezien het gewaad uit een concentratiekamp is gevlucht, bij wie het bloed er na het doorsnijden van een pols zo krachtig uit gutst dat het een wapen lijkt. Hoewel dit werk allerlei gevoelige onderwerpen geschiedkundig gezien vervormt tot een uiterst interessante vraagstelling (wat kunnen wij nog als visuele bron vertrouwen?), zie ik niet hoe geweldig hier mooi geworden is.

The Beauty of Violence geeft de bezoeker de kans om recent werk van een aantal Nederlandse topkunstenaars te zien. Alle werken zijn verwant aan het idee van geweld, maar benaderen het thema op geheel andere wijze. Het bekijken en analyseren van de werken met de titel van de tentoonstelling in het achterhoofd levert vreemde of niet-relevante conclusies op. Om de werken met de onderzoeken van de kunstenaars zelf te vergelijken vergt veel inleeswerk. Daarmee slaat deze tentoonstelling de plank net mis.

Aaron van Erp, *Strandfeestje* waarvan binnenkort een verslag verschijnt op de Facebookpagina van het H.P. Lovecraftgenootschap, 2013. Courtesy: Tim van Laere Gallery.